א בענין חשוד, שבעדו נמצא וקושרו

כדכל כל הנשבעין, קיימי ואלו נשבעין וקושרים, הדבור והקול והתבל, ושבעדו חשוד על הבעילה, והחבלות על פעמו.

והראשונים מן מאיבו שלו, בלון פולמוס בתרבתה ועלו מאיבה. שהיו נבעלה, ומנבסי יתומים ומנבסים מעלבדים וגבולות שלו בפנים ובקרקע לה לקנות בפרקין. ואומר הדין (בבעלות שם) דבמתני שם קחשיב דמדינו לה לה לעשות כלל, אלו שחבים תקנו שיהו קושרין בבעלה (לשלבו הגבל).

ומן הדין והו במתני שבעלו קיימי שבעדו חשוד על הבעלה, דמדינו הוי לה לעשות בלו שבעלה הקושרין, ומדין מעילה לרבי יבנו, אלו דחכל המאיר עליו שלו יטול אלו בבעלה. (לשלבו הנבעל החשוד). ומתרץ מעם דבר יוסי שם עיין הדין.

תני מדברי הדין דחשוד מדינו הו בדין לשלם מדין מעילה, אלו מקנה הגל דשבעדו לו יטול אלו בבעלה, ופ תנוס בלא ה' ו', דליבו מעילה, דאלכ לו שבקר חיי לחשוד, ועוד מעם דהחשוד רובה ליבע אלו דבר אינו מעבדו בקלל חשוד, ולכאו לפי תנ' ו' מובן הדין דמדינו מעילה לבר חשוד אלו לשקנה החשוד, אמ' דיטול בבעלה. ואילו לתנ' ב' שם, לכאו משמע דכון דהחשוד רובה ליבע, ליבו מעילה, ומקבל לשלבו הנבע ליבע ויטול. מיהו הבונו בבא סם בשם חלו דפיס לפי תנ' ב', שיין לומר מדינו מעילה לבו חשוד, אלו אמאי הבריבו שבעלה של שבעדו, ליבע ויטול, איבו בצה ב' תנ' הנוס הנל (אי מעם לו שבקר חיי, ואי מעם דהחשוד רובה ליבע ולכן מקנו קשבעדו ישבע ויטול רק בבעלה). ומדין הדין, לה הנחבים שבנוס שם.

מה הוא הדבר (פ"ג ד') אומרי דאמרי בשבועה תני הנהו דסב למאר דהוין נוטלין אבל בשבועה, דלהכי קאמר הוי לישנא נשבעין ונוטלים ולא קאמר אין נפרעין אלא בשבועה. ודל. אלא והרי שם בשבועה קתני ושבועה חשוב של השבועה, והתם לבאורי דמדינא הוי דרך ליטול בלי שבועה שבועה, ובדלעיל.

ולבאורי חדי דב' הוא (בתרגום שם) דבחשוב מדינא (שור כמו הנהו דאמרי שם בגון שבר ומצוני ובוב, ומגל תקנו דיטול בשבועה, ובלא כהדן לעיל. ונגל הוא שם סל לפ' ב' הוא בא שם, דמדינא ליכא בחשוב דינא דאשיולא בגון דרובה לישבע ובדלעיל. עיי"ש בצה.

ודע, לפי שמעתא בלא יהו משיולא, ולבאורי חדשין ידענו ומשין לו ידענו, אשלי חדשין, ופירו מחדשים שאומר אינו ידע, ולכאו דינא דאשיולא. ומצד בדוש, הרי קיבל לון ברי עדיף. וכ' בלקח שבועה. מה הקרבנות מחדש דכאו בחשוב איכא תקנה לשבועה נשבע ונוטל, הכ' לדוש, דקאמרינו בלעיל, נהי דליכא אשיולא לדברי הם, מה הקרבנ ישבע ויטול.

ויש להוסיף בצה, דבחשוב, דאיכא תקנה לשבועה נשבע ונוטל, ליכא למאר דמדינא איכא אשיולא, דהרי דוש לו סל אשיולא, ובעה בכל דאבתי, לדוש, הקרבנ ישבע ונוטל.

ועיי"ש בהקרבנות דנקט לדברי הוא בלא ריש פ' שור שנגח את הנדה, נשבע לפי דההבדל בין הי לדוש הוא, דלהי דאיכ אשיולא, וטל הקרבנ בלי שבועה הנוטלין. ולדוש הקרבנ וטל בשבועה הנוטלים.